

Tatár Sándor

Kurta

Néha kalandos kedvem támad. „A minap”
elképzeltem magam nélküled.

– Bizarr:

dísznóolás pálinka, vaddísznóadászat! kopók,
irodalom ragacsos [mű]márványasztalok nélkül?!

Mégiscsak ízelítő?

A természet megrendezi magát,
nélkülünk is [sőt!] – az évszakokat például:
most épp a tavaszt; incselgősen: a napokban,
a roppant enyhe s száraz tél után zimankó
és hökkentő kamaszcíny-hó, de aztán-azóta
megint a megvesztegető, az életszomjat szító
langy verőfény, azzal az **[ezért kreatívírás-
kurzuson bizonylyan körmös járna]** fájdalmas édességgel,
hogy még én is [pedig hát ezek a hormonok már...] –
de az utcán ember alig, üresek a vendéglő- és kávéházteraszok,
alig pár kivétellel víruskopárak a sütkérezőpadok.
A természet pedig szenvtelenül
lefuttatja a standard programot,
a legdrágább, legmegbízhatóbb mosógépnél biztosabban;
a képünkbe tolva, amit tudhatunk; mindig is tudhattunk ugyan,
mégis, amennyire evidens, annyira orv és megrázó is
[egyszersmind szívderítő; vitattam én ezt?!].

Énekelhetők még dalok az ember után / az emberen túl – írta Celan,
háta mögött (és minden sejtjében) a holokauszttal.

– Nem, nemcsak mi nem, isteni fül sem fogja most megtudni,
milyenek is az emberen túli dalok;
nem fogunk kihalni, bármily ádáz és alattomos a vírus –
„ez a szívós gyom” kiállt és túlélte már
ennél nagyobb megpróbáltatást is,

1 A „vaddísznóadászat” kedvéért/javára a „körvadászat kopók” kedvemre való alliterációját áldoztam be, miután forrásom szerint a *körvadászat* hajtókkal [jellemzően vagy kizárólag] kutyák nélkül zajlik. – Némi dilemmát okozott a 3. sorbéli „Bizarr”; hajlottam volna a *nonszenszig* elmenni, ámde: 1) a *nonszensz* itt hengegés [lett volna]; *lehetségesnek* minden lehetséges; 2) itt a „nonszensz”-nél erősebb is a „bizarr”.

...de ahogy mész a kísértetiesen üres utcán, a zárt ablakok mögül lesett, más szóval „*haszontalan*” napsütésben, és hallgatod azt a bizonyos, mosógépprogramnál rendíthetlenebb és feltartóztathatatlannabb madárdalt, tudsz-e *nem megborzongni[??]*:
valamire hangolnak, akárhogy is.

Báthori Csaba

Piaci kettős

Tandori Dezső emlékének

Pár sóhajtás, és lám, ez is lecsengett:
nem imbolygunk már a Lehel-hajóban,
mint két gyúrt, kajla szerzet,
kinek még lélegzete is valótlan,
ki rejtőzni, s nem vásárolni jár
ide, hol reggel hattól áll a bál,
s ahol elég a rongy mezei írha
a csontjainkra.

„Mért jársz te erre? Oly messze a Lánchíd
utca...” „Mert itt még a kutya sem ismer!
Itt csak úgy, na, beállít
és a krumpli közt elenyész az ember.
Nekem egy fél véreshurka elég,
nem érdekel már semmi eleség,
aztán arra kell rövidet bedobni,
hogyan tudj dülöngni.”

Két sapka rongyolódott a hajánál,
de esze ott volt mindig a fejénél,
s valami lötyögő váll,
meg-meglökte néha a zördülő szél...
De nem a borderút szája felől,

szellőtlen szagfelhő vette körül,
s foga harcolt a görbe kikericcsel
hősleg, ahogy kell.

Beszélni, vele? Nincsen az az ember.
Lehettem marslakó vagy patrióta
vagy holdbéli korhely,
füstös lélek, lókupec vagy pilóta –